

श्रीः

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः  
श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी।  
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि॥

कवितार्किकसिंह सर्वतन्त्रस्वतन्त्र  
श्रीमद्वेदान्तदेशिक विरचितं महाकाव्यं  
॥ यादवाभ्युदयः ॥  
॥ चतुर्थः सर्गः ॥

*This document\* has been prepared by*

*Sunder Kidambi*

*with the blessings of*

श्री रङ्गरामानुज महादेशिकन्

*His Holiness śrīmad āṇḍavan of śrīraṅgam*

---

\*This was typeset using L<sup>A</sup>T<sub>E</sub>X and the **skt** font.

श्रीः  
श्रीमते रामानुजाय नमः  
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

॥ यादवाभ्युदयः ॥  
॥ चतुर्थः सर्गः ॥

मनीषितं कैतवमानुषस्य  
श्रुत्वा भयक्रोधपरिप्लुतात्मा ।  
कंसश्चिरं प्राग्भवकालनेमिः  
चिन्तार्णवे मग्न इवावतस्थे ॥ ४.१ ॥

स दुर्दमानासुरसत्त्वभेदान्  
नेता समाहूय नृशंसचेताः ।  
प्रस्थापयामास परैरधृष्यं  
नन्दास्पदं नाथविहारगुप्तम् ॥ ४.२ ॥

कदाचिदन्तर्हितपूतनात्मा  
कंसप्रयुक्ता किल कापि माया ।  
निद्रापराधीनजने निशीथे  
व्रजं यशोदाकृतिराविवेश ॥ ४.३ ॥

स्तन्येन कृष्णः सह पूतनायाः  
प्राणान् पपौ लुप्तपुनर्भवायाः ।  
यदद्भुतं भावयतां जनानां  
स्तनन्धयत्वं न पुनर्बभूव ॥ ४.४ ॥

निशम्य तस्याः परुषं निनादं  
रुक्षं यशोदा रुदितं च सूनोः ।  
ससम्भ्रमावेगमुपेत्य भीता  
तमग्रहीद् दुर्ग्रहमागमानाम् ॥ ४.५ ॥

नन्दश्च तीव्रेण भयेन सद्यः  
 समेत्य पश्यन्ननघं कुमारम्।  
 तेनैव तस्य त्रिजगन्नियन्तुः  
 प्रायुङ्क्तरक्षां परमार्थवेदी ॥ ४.६ ॥

गोपाश्च सम्भूय गुहोपमाक्षीं  
 स्वघोषनिर्हादितविश्वघोषाम्।  
 गतासुमैक्षन्त निशाचरीं तां  
 भीमाकृतिं भैमरथीमिवान्याम् ॥ ४.७ ॥

परश्वधैस्तत्क्षणशातितैस्तां  
 विच्छिद्य विन्ध्याचलसानुकल्पाम्।  
 अनःप्रवृत्त्या बहिराशु निन्युः  
 क्रव्याद्वलिं प्राज्यमिव क्षिपन्तः ॥ ४.८ ॥

ग्रहादिदोषान् अपहन्तुकामा  
 गोप्तुः सतां गोपतयः समेताः।  
 सुवर्णसूत्रग्रथिताभिरामां  
 पञ्चायुधीमाभरणं बबन्धुः ॥ ४.९ ॥

रम्याणि रत्नानि रथाङ्गपाणेः  
 आकल्पतां नूनमवाप्नुवन्ति।  
 तदङ्गसंस्पर्शरसात् प्रकामं  
 रोमाञ्चितान्यंशुगणैरभूवन् ॥ ४.१० ॥

स शायितः क्षेमविदा जनन्या  
 पर्यङ्किकायां प्ररुदन् कुमारः।  
 चिक्षेप तुङ्गं शकटं पदाभ्यां  
 गाढाभिघातेन गिरीन्द्रसारम् ॥ ४.११ ॥

विदारितस्तस्य पदाग्रयोगात्  
 विकीर्यमाणो बहुधा पृथिव्याम्।

शब्दायमानः शकटाख्यदैत्यः

सङ्क्षोभयामास जगन्त्यभीक्षणम् ॥ ४.१२ ॥

यदृच्छयोल्लिखितपदे कुमारे

शैलोपलक्ष्ये शकटे निरस्ते।

सरोजगर्भोपमसौकुमार्यं

पस्पर्श तत्पादतलं यशोदा ॥ ४.१३ ॥

अथाङ्गणे जानुपदाग्रहस्तैः

चक्रायुधे चङ्क्रमणप्रवृत्ते।

प्रायो धरित्री परिष्वजे तं

सापत्रपा सान्द्ररजश्छलेन ॥ ४.१४ ॥

निर्व्याजमन्दस्मितदर्शनीयं

नीराजितं कुण्डलरत्नभासा।

नन्दस्तदानीं न जगाम तृप्तिं

मुग्धाक्षरं प्रेक्ष्य मुखं तदीयम् ॥ ४.१५ ॥

विश्वानि विश्वाधिकशक्तिरेको

नामानि रूपाणि च निर्मिमाणः।

नामैकदेशग्रहणेऽपि मातुः

बभूव कृष्णो बहुमानपात्रम् ॥ ४.१६ ॥

तरङ्गितानुश्रवगन्धमादौ

तस्याद्भुतं सल्लपितं सखीभिः।

वर्णस्वरादिव्यवसायभूम्ना

शिक्षाविदां शिक्षणमग्र्यमासीत् ॥ ४.१७ ॥

तमीषदुत्थाय निलीनमारात्

सम्प्रेक्ष्यदन्ताङ्कुरचारुहासम्।

सनातनीं दृष्टिमनन्यदृष्टिः

सानन्दमालोकत नन्दपत्नी ॥ ४.१८ ॥

पदैस्त्रिभिः क्रान्तजगत्त्रयं तं  
 भव्याशया भावितबालभावम्।  
 करेण सङ्गृह्य कराम्बुजाग्रं  
 सञ्चारयामास शनैर्यशोदा ॥ ४.१९ ॥

स्खलङ्गतिं द्वित्रपदप्रचारात्  
 जानुक्रमे जातरुचिं कुमारम्।  
 भुग्ने समावेश्य बलश्रभागे  
 स्तन्यं मुदा पाययते स्म धन्या ॥ ४.२० ॥

क्रमेण भूयोऽपि विहारकाङ्क्षी  
 नन्दस्य दारैरभिनन्द्यमानः।  
 नित्यानुभूतं निगमान्तभृङ्गैः  
 निजं पदाब्जं निदधे पृथिव्याम् ॥ ४.२१ ॥

स सञ्चरन् साधुजनप्रतीपैः  
 मा भुज्यतां सेयमितीव मत्वा।  
 चक्रादिभिः पादसरोजचिह्नैः  
 आमुद्रयामास महीमनन्यैः ॥ ४.२२ ॥

आलम्ब्य मातुः करपल्लवाग्रं  
 शनैः शनैः सञ्चरतो मुरारेः।  
 बभार चित्रामिव पत्ररेखां  
 धन्या पदन्यासमर्यां धरित्री ॥ ४.२३ ॥

अकर्मनिघ्नो भुवनान्यजस्रं  
 सङ्कल्पलेशेन नियम्य दीव्यन्।  
 प्रचारितः प्रस्नुतया जनन्या  
 पदे पदे विश्रममाचकाङ्क्ष ॥ ४.२४ ॥

सुरप्रसूनैः सुरभीकृतानाम्  
 आरोहणान्यङ्गणवेदिकानाम्।

तमारुरुक्षुं तरलाङ्घ्रिपद्मं  
धातारमारोहयदाशु धात्री ॥ ४.२५ ॥

तलेषु तस्याङ्गणपादपानां  
तालानुकूलेषु गतागतेषु।  
व्रजस्थिताः स्वर्गसदामशृण्वन्  
दूरोदितान् दुन्दुभितूर्यनादान् ॥ ४.२६ ॥

य एष लोकत्रयसूत्रधारः  
पर्यायपात्राणि चराचराणि।  
आनर्तयत्यद्भुतचेष्टितोऽसौ  
ननर्त खेलं नवनीतकाङ्क्षी ॥ ४.२७ ॥

गृहेषु दध्नो मथनप्रवृत्तौ  
पृषत्कणैरुत्पतितैः प्रकीर्णः।  
निदर्शयामास निजामवस्थां  
प्राचीं सुधाशीकरयोगचित्राम् ॥ ४.२८ ॥

त्रस्यन् मुकुन्दो नवनीतचौर्यात्  
निर्भुङ्गगात्रो निभृतं शयानः।  
निजानि निःशब्ददशां ययाचे  
बद्ध्वाञ्जलिं बालविभूषणानि ॥ ४.२९ ॥

आरण्यकानां प्रभवः फलानाम्  
अरण्यजातानि फलान्यभीप्सन्।  
विस्रंसिधान्याञ्जलिना करेण  
व्याधात्मजां विश्वपतिः सिषेवे ॥ ४.३० ॥

सुजातरेखात्मकशङ्खचक्रं  
ताम्रोदरं तस्य करारविन्दम्।  
विलोकयन्त्याः फलविक्रयिण्या  
विक्रेतुमात्मानमभूद्विमर्शः ॥ ४.३१ ॥

अपूरयत् स्वादुफलार्पणेन  
 क्रीडाशिशोर्हस्तपुटं किराती।  
 रत्नैस्तदा कौस्तुभनिर्विशेषैः  
 आपूरितं तत् फलभाण्डमासीत् ॥ ४.३२ ॥

मुहुः प्रवृत्तं नवनीतचौर्ये  
 वत्सान् विमुञ्चन्तमदोहकाले।  
 उलूखले कुत्रचिदात्तपुण्ये  
 बन्धुं सतां बन्धुमियेष माता ॥ ४.३३ ॥

आनीतमग्रे निजबन्धनार्थं  
 दामाखिलं संहितमप्यपूर्णम्।  
 निरीक्ष्य निर्विण्णधियो जनन्याः  
 सङ्कोचशक्त्या स बभूव बन्ध्यः ॥ ४.३४ ॥

बद्धं तथा भावयतां मुकुन्दम्  
 अयत्नविच्छेदिनि कर्मबन्धे।  
 तपस्विनी तत्क्रतुनीतिराद्या  
 सव्रीडमारण्यकथासु तस्थौ ॥ ४.३५ ॥

उलूखले प्रग्रथितेन दाम्ना  
 निबद्धमास्राविललोलनेत्रम्।  
 सहासमैक्षन्त जनाः समन्तात्  
 आलानितं नागमिवानभिज्ञाः ॥ ४.३६ ॥

अनादराकृष्टमुलूखलं तत्  
 यावर्जुनौ शैलनिभौ बभञ्ज।  
 बभूवतुर्ब्रह्मसुतस्य शापात्  
 मुक्तौ मुनेर्यक्षवरौ तदा तौ ॥ ४.३७ ॥

शापावधिं ब्रह्मसुतेन दत्तं  
 सम्प्राप्य तौ शौरिसमागमेन।

देहेन दिव्येन विदीप्यमानौ  
स्तुत्वा हरिं धाम समीयतुः स्वम् ॥ ४.३८ ॥

अदृष्टपूर्वं भुवि पूतनादेः  
उदन्तमुत्पातमुदीक्षमाणाः ।  
समेत्य गोपाः सह माधवेन  
वृन्दावनं सत्वरमभ्यगच्छन् ॥ ४.३९ ॥

येनौषधीनामधिपं पुरस्तात्  
आह्लादहेतुं जगतामकार्षीत् ।  
तेनैव दध्यौ मनसा वनं तत्  
कृष्णो गवां क्षेमसमृद्धिमिच्छन् ॥ ४.४० ॥

अनुग्रहाब्धेरिव वीचिभेदैः  
आप्याययामास शुभैरपाङ्गैः ।  
वनं पृथिव्या इव यौवनं तत्  
गोप्ता सतां गोधनवंशचन्द्रः ॥ ४.४१ ॥

आसीन्निषेव्या पृथिवी पशूनां  
पुण्ड्रेक्षुरम्याणि तृणान्यभूवन् ।  
तस्मिन्नरण्ये तरुभिः प्रपेदे  
कल्पद्रुमाणामनुकल्पभावः ॥ ४.४२ ॥

अदृष्टपूर्वैरधिकां विशेषैः  
आलक्ष्य वन्याममरेन्द्रमान्याम् ।  
नन्दोपनन्दप्रमुखैर्ननन्दे  
नाकाधिरूढैरिव नाथभूम्ना ॥ ४.४३ ॥

दैत्यैस्तृणावर्तमुखैरयत्नात्  
मुहुर्निरस्तैर्मुदितो मुकुन्दः ।  
अभुङ्क्त रामेण सहाद्भुतं तत्  
पुण्यं वनं पुण्यजनेन्द्रमान्यम् ॥ ४.४४ ॥

सपक्षकैलासनिभस्य गोपाः

बकस्य पक्षान् अभितो बबन्धुः।

वने तदन्यानपि घोरवृत्तीन्

क्षेप्तुं प्रवृत्ता इव केतुमालाः ॥ ४.४५ ॥

पुरस्कृतं मङ्गलगीतवादैः

पुंसः प्रसत्यै जगतां प्रसूतेः।

कयाऽपि तत्र स्पृहयाऽन्वतिष्ठन्

कन्याव्रतं किञ्चन गोपकन्याः ॥ ४.४६ ॥

निशात्ययस्नानसमुद्यतानां

निक्षिप्तमाभीरकिशोरिकाणाम्।

कूलादुपादाय दुकूलजालं

कुन्दाधिरूढो मुमुदे मुकुन्दः ॥ ४.४७ ॥

स चैकहस्तप्रणतिं विधून्वन्

क्षौमार्थिनीनां हरिरङ्गनानाम्।

अन्योन्यहस्तार्पणसम्प्रवृत्तम्

आसां जहासाञ्जलिमप्यपूर्वम् ॥ ४.४८ ॥

स चाऽऽत्मचण्डातकमात्रभाजां

क्षौमार्थिनीनां स्वयमर्थ्यमानैः।

अनन्यहस्तार्पणसम्प्रवृत्तैः

तासां जहासाञ्जलिभिस्तदीयैः ॥ ४.४९ ॥

प्रसुप्तमुद्धोधयता परत्वं

वीरश्रियो विभ्रममण्डनेन।

नीलादिनिर्वेशनिधानधाम्ना

नाथो बभासे नवयौवनेन ॥ ४.५० ॥

विहारपर्वक्रमचारु शौरेः

कल्यं वयः कामगृहीतियोग्यम्।

मनोभिरास्वादुतमं प्रपेदे  
माधुर्यमिक्षोरिव मध्यभागः ॥ ४.५१ ॥

समाश्रितां विभ्रमसैन्यभेदैः  
कान्त्या स्वया कल्पितचारुवप्राम्।  
व्रजस्त्रियः कृष्णमयीं व्यजानन्  
क्रीडार्गलां क्षेमपुरीमपूर्वाम् ॥ ४.५२ ॥

वंशस्वनो वत्सविहारपांसुः  
सन्ध्यागमस्तस्य च वन्यवेषः।  
आयाति कृष्णे व्रजसुन्दरीणाम्  
आसीच्चतुस्कन्धमनङ्गसैन्यम् ॥ ४.५३ ॥

अनुश्रवाणामवतंसभूतं  
बर्हावतंसेन विभूषयन्ती।  
अदिव्यया चर्मदृशैव गोपी  
समाधिभाजामभजत् समाधिम् ॥ ४.५४ ॥

कलापिनां कल्पितमाल्यभावैः  
पत्रैस्तदा पत्रलदेहकान्तिम्।  
अवाप्य सञ्चारितमालमाद्यं  
छायात्मतां प्रापुरिवास्य गावः ॥ ४.५५ ॥

वितन्वता मान्मथमिन्द्रजालं  
पिच्छेन तापिच्छनिभो बभासे।  
अनेकरत्नप्रभवेन धाम्ना  
शारात्मना शैल इवेन्द्रनीलः ॥ ४.५६ ॥

मुहुः स्पृशन्ती मुमुदे यशोदा  
मुग्धाङ्गनामोहनवांशिकेन।  
मनीषिणां माङ्गलिकेन यूना  
मौलौ धृतां मण्डनबर्हमालाम् ॥ ४.५७ ॥

कृतास्पदा कृष्णभुजान्तराले  
 प्रालम्बबर्हावलिराबभासे ।  
 विशुद्धहेमद्युतिरब्धिकन्या  
 श्यामायमानेव तदङ्गकान्त्या ॥ ४.५८ ॥

साचीकृतानि प्रणयत्रपाभ्यां  
 व्यावृत्तराजीवनिभानि शौरिः ।  
 सभ्रुविलासानि ददर्श तासां  
 वक्त्राणि वाचालविलोचनानि ॥ ४.५९ ॥

निरङ्कुशस्नेहरसानुविद्धान्  
 निष्पन्दमन्दालसनिर्निमेषान् ।  
 वंशेन कृष्णः प्रतिसम्बभाषे  
 वार्ताहरान् वामदृशां कटाक्षान् ॥ ४.६० ॥

अशिक्षितं तुम्बुरुनारदादौः  
 आभीरनाट्यं नवमास्थितेन ।  
 जगे सलीलं जगदेकधाम्ना  
 रागाब्धिना रञ्जयतेव विश्वम् ॥ ४.६१ ॥

अपत्रपासैकतमाश्रितानां  
 रागोदधौ कृष्णमुखेन्दुनुन्ने ।  
 हस्तावलम्बो न बभूव तासाम्  
 उत्पक्ष्मणामुत्कलिकाप्लुतानाम् ॥ ४.६२ ॥

अयन्त्रितस्वैरगतिः स तासां  
 सम्भावितानां करपुष्करेण ।  
 प्रस्विन्नगण्डः प्रणयी चकाशे  
 मध्ये वशानामिव वारणेन्द्रः ॥ ४.६३ ॥

विमोहने वल्लवगेहिनीनां  
 न ब्रह्मचर्यं बिभिदे तदीयम् ।

सम्पत्स्यते बालकजीवनं तत्  
सत्येन येनैव सतां समक्षम् ॥ ४.६४ ॥

स्वसम्भवं कृष्णमवेक्षमाणः  
बन्धुप्रसूतं च बलं व्रजेशः।  
निसर्गमैत्र्या नियतैकभावौ  
न्ययुङ्क्त तौ वत्सकुलानि गोप्तुम् ॥ ४.६५ ॥

अनन्यतन्त्रः स्वयमेव देवान्  
पद्मासनादीन् प्रजनय्य रक्षन्।  
स रक्षकः सीरभृता सहाऽऽसीत्  
नेता गवां नन्दनियोगवर्ती ॥ ४.६६ ॥

कथं व्रजेच्छर्करिलान् प्रदेशान्  
पद्भ्यामसौ पल्लवकोमलाभ्याम्।  
इति स्नुतस्तन्यरसा यशोदा  
चिन्तार्णवे न प्लवमन्वविन्दत् ॥ ४.६७ ॥

विहारवित्रासितदुष्टसत्त्वौ  
मृगेन्द्रपोताविव धीरचेष्टौ।  
बभूवतुः शाश्वतिकेन भूम्ना  
बालौ युवानाविव तौ बलाढ्यौ ॥ ४.६८ ॥

सिन्दूरितौ वत्सपरागजालैः  
सितासितौ बालगजाविव द्वौ।  
उदारलीलावुपलक्ष्य गोप्यः  
सर्वास्तदाऽनन्यवशा बभूवुः ॥ ४.६९ ॥

गोपायमाने पुरुषे परस्मिन्  
गोरूपतां वेदगिरो भजन्त्यः।  
भव्यैरसेवन्त पदं तदीयं  
स्तोभप्रतिच्छन्दनिमैः स्वशब्दैः ॥ ४.७० ॥

अबालिशो बालिशवत्प्रजानां  
 प्रख्यापयन्नात्मनि पारतन्त्र्यम्।  
 न्यदर्शयत् विश्वपतिः पशूनां  
 बन्धे च मोक्षे च निजं प्रभुत्वम् ॥ ४.७१ ॥

आत्मोपमर्देऽप्यनुमोदमानात्  
 आत्माधिकं पालयतश्च वत्सान्।  
 गावस्तदानीमनघामविन्दन्  
 वात्सल्यशिक्षामिव वासुदेवात् ॥ ४.७२ ॥

योऽसावनन्तप्रमुखैरनन्तैः  
 निर्विश्यते नित्यमनन्तभूमा।  
 वैमानिकानां प्रथमः स देवः  
 वत्सैरलेलिह्यत वत्सलात्मा ॥ ४.७३ ॥

महीयसा मण्डितपाणिपद्मं  
 दध्यन्नसारेण मधुप्लुतेन।  
 दृष्ट्वा ननन्दुः क्षुधयाऽन्वितास्तं  
 वत्सानुचर्यासु वयस्यगोपाः ॥ ४.७४ ॥

स्वाद्भूनि वन्यानि फलानि तैस्तैः  
 स्निग्धैरूपानीय निदर्शितानि।  
 रामाय पूर्वं प्रतिपाद्य शेषैः  
 स पिप्रिये सादरभुज्यमानैः ॥ ४.७५ ॥

ताभ्यां तदा नन्दनिदेशिताभ्यां  
 रक्षावतीं रामजनार्दनाभ्याम्।  
 विशेषभोग्यामभजत् विभूतिं  
 बृन्दावनं व्यापृतधेनुबृन्दम् ॥ ४.७६ ॥

अगाधकासारमहीनशष्यम्  
 अतीक्षणसूर्यं तदचण्डवातम्।

प्रच्छायनिद्रायित धेनुवत्सं  
प्रौढे निदाघेऽपि बभूव भोग्यम् ॥ ४.७७ ॥

न व्याधिपीडा न च दैत्यशङ्का  
नासीत् गवां व्याघ्रभयं च तस्मिन्।  
स्वबाहुकल्पेन बलेन सार्धं  
नारायणे रक्षति नन्दलक्ष्मीम् ॥ ४.७८ ॥

निरीतयस्ते निरपायवाञ्छाः  
निःश्रेयसादप्यधिकप्रमोदाः।  
प्रपेदिरेऽपूर्वयुगानुभूतिं  
गोपास्तदा गोप्तरि वासुदेवे ॥ ४.७९ ॥

वत्सानुचर्याचतुरस्य काले  
वंशस्वनैः कर्णसुधां विधातुः।  
गतागतप्राणदशामविन्दन्  
गोपीजनास्तस्य गतागतेषु ॥ ४.८० ॥

आघ्रातवर्त्मानमरण्यभागे-  
ष्वारण्यकैराश्रितधेनुभावैः।  
केनापि तस्यापहृतं किरीटं  
प्रत्याहरन् प्रैक्षत पत्रिनाथः ॥ ४.८१ ॥

देवस्य दुग्धोदशयस्य दैत्यात्  
वैरोचनाद्व्यालभुजोपनीतः।  
कृष्णस्य मौलौ कृतबर्हचूडे  
न्यस्तः किरीटो निबिडीबभूव ॥ ४.८२ ॥

समाहितैरग्निषु यायजूकैः  
आधीयमानानि हवींषि भोक्ता।  
भक्तैकलभ्यो भगवान् कदाचित्  
पत्नीभिरानीतमभुङ्क्त भोज्यम् ॥ ४.८३ ॥

कराम्बुजस्पर्शनिमीलिताक्षान्  
 आमर्शनैराकलितार्धनिद्रान्।  
 वत्साननन्याभिमुखान् स मेने  
 प्रह्लाकृतीन् भक्तिभरावनम्रान् ॥ ४.८४ ॥

रोमन्थफेनाञ्चितसृक्विभागैः  
 अस्पन्दनैरर्धनिमीलिताक्षैः।  
 अनादृतस्तन्यरसैर्मुकुन्दः  
 कण्डूयितैर्निर्वृतिमाप वत्सैः ॥ ४.८५ ॥

सिषेविरे शाद्वलितान् प्रदेशान्  
 कृष्णस्य धाम्ना मणिमेचकेन।  
 वसुन्धरायामपि केवलायां  
 व्यापारयन्तो वदनानि वत्साः ॥ ४.८६ ॥

नवप्रसूताः स तदा वनान्ते  
 पयस्विनीरप्रतिमानदोहाः।  
 परिभ्रमश्रान्तपदान् अदूरात्  
 प्रत्यागतान् पाययते स्म वत्सान् ॥ ४.८७ ॥

निविश्य मूलेषु वनद्वूमाणां  
 निद्रायितानां निजतर्णकानाम्।  
 अङ्गानि गाः सादरमालिहन्तीः  
 अमंस्त सम्भाव्यगुणाः स्वमातुः ॥ ४.८८ ॥

स नैचिकीः प्रत्यहमातपान्ते  
 प्रत्युक्तघोषा इव वत्सनादैः।  
 मधूनि वंशध्वनिभिः प्रयच्छन्  
 निनाय भूयोऽपि निवासभूमिम् ॥ ४.८९ ॥

समाव्रजन् विश्वपतिर्व्रजान्तं  
 गोभिः समं गोपविलासिनीनाम्।

उल्लासहेतुः स बभूव दूरात्  
उद्यन् विवस्वानिव पद्मिनीनाम् ॥ ४.९० ॥

निवर्तयन् गोकुलमात्तवंशो  
मन्दायमाने दिवसे मुकुन्दः ।  
प्रियादृशां पारणया स्वकान्त्या  
बर्हावृतं व्यातनुतेव विश्वम् ॥ ४.९१ ॥

बालं तरुण्यस्तरुणं च बालाः  
तमन्वरज्यन्त समानभावाः ।  
तदद्भुतं तस्य विलोभनं वा  
तस्यैव सर्वार्हरसात्मता वा ॥ ४.९२ ॥

अवेदिषातां पृथुकौ पितृभ्यां  
तारुण्यपूर्णे तरुणीजनेन ।  
वृद्धौ पुरावृत्तविशेषविद्धिः  
कूपेन्द्रजालाविव रामकृष्णौ ॥ ४.९३ ॥

अथापदानं मदनस्य दातुम्  
आदातुमालोकयतां मनांसि ।  
नवं वयो नाथसमं प्रपेदे  
गुणोत्तरं गोपकुमारिकाभिः ॥ ४.९४ ॥

अनङ्गसिन्धोरमृतप्रथिम्ना  
रसस्य दिव्येन रसायनेन ।  
महीयसीं प्रीतिमवाप तासां  
योगी महान् यौवनसम्भवेन ॥ ४.९५ ॥

विजृम्भमाणस्तनकुड्मलानां  
व्यक्तोन्मिषद्विभ्रमसौरभागाम् ।  
मधुव्रतत्वं मधुराकृतीनां  
लेभे लतानामिव वल्लवीनाम् ॥ ४.९६ ॥

अतिप्रसङ्गादवधीरयन्त्या  
 प्राचीनया संयमितो नियत्या।  
 पाञ्चालकन्यामिव पञ्चभुक्तां  
 धर्मः सतीरादृत तादृशीस्ताः ॥ ४.९७ ॥

दिशागजानामिव शाक्वराणां  
 शृङ्गाग्रनिर्मिन्नशिलोच्चयानाम्।  
 स तादृशा बाहुबलेन कण्ठान्  
 निपीड्य लैभे पणितेन नीलाम् ॥ ४.९८ ॥

करेण दम्भोलिकठोरतुङ्गान्  
 देहान् पृथुन् दानवदुर्वृषाणाम्।  
 विमृद्य नूनं विदधे मुकुन्दः  
 प्रियास्तनस्पर्शविहारयोग्याम् ॥ ४.९९ ॥

आत्मीयपर्यङ्कभुजङ्गकल्पौ  
 अक्षेप्यरक्षापरिघौ पृथिव्याः।  
 नीलोपधानीकरणात् स मेने  
 भूयिष्ठधन्यौ भुजपारिजातौ ॥ ४.१०० ॥

रागादिरोगप्रतिकारभूतं  
 रसायनं सर्वदशानुभाव्यम्।  
 आसीदनुध्येयतमं मुनीनां  
 दिव्यस्य पुंसो दयितोपभोगः ॥ ४.१०१ ॥

अनुद्रुता नूनमनङ्गबाणैः  
 सुलोचना लोचनभागधेयम्।  
 प्रत्यग्रहीषुः प्रतिसन्निवृत्तं  
 त्यक्तेतरैरक्षिभिरात्मना च ॥ ४.१०२ ॥

व्रजोपकण्ठे विबुधानुभाव्यो  
 गोपीजनैरात्मगुणावदातैः।

समावृतो नन्दसुतश्चकाशे  
तारागणैरिन्दुरिवान्तरिक्षे ॥ ४.१०३ ॥

हत्वा सयूथं तृणराजषण्डे  
रामाच्युतौ रासभदैत्यमुग्रम्।  
अतोषयेतां भृशमात्मभृत्यान्  
स्वादौः सुधापिण्डनिमैः फलौघैः ॥ ४.१०४ ॥

कदाचिदासादितगोपवेषः  
क्रीडाकुले गोपकुमारवृन्दे।  
स्कन्धेन सङ्गृह्य बलं बलीयान्  
दैत्यः प्रलम्बो दिवमुत्पपात ॥ ४.१०५ ॥

पपात भूमौ सहसा स दैत्यः  
तन्मुष्टिना ताडितशीर्णमौलिः।  
महेन्द्रहस्तप्रहितेन पूर्वं  
वज्रेण निर्भिन्न इवाचलेन्द्रः ॥ ४.१०६ ॥

स्ववाससा क्लृप्तकलङ्कलक्ष्मीः  
कान्त्या दिशः चन्द्रिकयेव लिम्पन्।  
रराज रामो दनुजे निरस्ते  
स्वर्मानुना मुक्त इवोडुराजः ॥ ४.१०७ ॥

विनैव रामेण विभुः कदाचित्  
सञ्चारयन् धेनुगणं सवत्सम्।  
वनश्रिया दूरविलोमिताक्षः  
कञ्चिद्ययौ कच्छमदृष्टपूर्वम् ॥ ४.१०८ ॥

यदृच्छया चारितधेनुचक्रः  
कूलान्तिके विश्वजनानुकूलः।  
कलिन्दजां कालियपन्नगस्य  
क्ष्वेलोद्गमैः कज्जलितां ददर्श ॥ ४.१०९ ॥

विषाग्निना मुर्मुरितप्रताने  
 वैरोचनीतीरवनावकाशे।  
 अहीन्द्रमास्कन्दितुमध्यरुक्षत्  
 काष्ठाकृतिं कञ्चन नीपवृक्षम् ॥ ४.११० ॥

मधुद्रवैरुल्बणहर्षबाष्पा  
 रोमाञ्चिता केसरजालकेन।  
 पात्राङ्कुरैश्चित्रतनुश्चकाशे  
 कृष्णाश्रिता शुष्ककदम्बशाखा ॥ ४.१११ ॥

निपत्य सङ्क्षिप्तपयोधिकल्पे  
 महाह्रदे मन्दरपोतरम्यः।  
 विषव्यपोहादमृतं विधातुं  
 स्वाद्दूदयं क्षोभयति स्म सिन्धुम् ॥ ४.११२ ॥

कृताहतिः कृष्णनिपातवेगात्  
 आनद्रुरूपा विततैस्तरङ्गैः।  
 सर्पापसारौषधिसम्प्रयुक्ता  
 भेरीव सा भीमतरं ररास ॥ ४.११३ ॥

प्रसक्तकृष्णद्युतिभिस्तदीयैः  
 पृषत्कणैरुत्पतितैः प्रतूर्णम्।  
 अदृश्यताऽऽद्योतितमन्तरिक्षं  
 पीतान्धकारैरिव तारकौघैः ॥ ४.११४ ॥

उदग्रसंरम्भमुदीक्ष्य भीताः  
 ताक्ष्यध्वजं ताक्ष्यमिवाऽऽपतन्तम्।  
 प्रपेदिरे सागरमाश्रितौघाः  
 काकोदराः कालियमात्रशेषाः ॥ ४.११५ ॥

अथाम्भसः कालियनागमुग्रं  
 व्यात्ताननं मृत्युमिवोज्जिहानम्।

भोगेन बध्नन्तमपोह्य शौरिः

प्रह्वीकृतं तत्फणमारुरोह ॥ ४.११६ ॥

सद्यो महानीलमयीं मुकुन्दः

सपद्मरागामिव पादपीठीम्।

क्रामन् फणां कालियपन्नगस्य

ग्रस्तोदितो भानुरिवाबभासे ॥ ४.११७ ॥

फणामणीनां प्रभयोपरक्ते

खेलन् बभौ चक्रिणि चक्रपाणिः।

प्रदोषसिन्दूरितमम्बुवाहं

प्राचेतसो नाग इवोपमृद्मन् ॥ ४.११८ ॥

प्रणेमुषां प्राणभृतामुदीर्णं

मनो विनेष्यन् विषमाक्षवक्त्रम्।

अकल्पयत् पन्नगमर्दनेन

प्रायेण योग्यां पतगेन्द्रवाहः ॥ ४.११९ ॥

तद्भोगवृन्दे युगपन्मुकुन्दः

चारीविशेषेण समैक्षि नृत्यन्।

पर्याकुले वीचिगणे पयोधेः

सङ्क्रान्तबिम्बो बहुधेव चन्द्रः ॥ ४.१२० ॥

तदुत्तमाङ्गं परिकल्प्य रङ्गं

तरङ्गनिष्पन्नमृदङ्गनादम्।

प्रशस्यमानस्त्रिदशैरकार्षीत्

अव्याहतामारभटीमनन्तः ॥ ४.१२१ ॥

एकेन हस्तेन निपीड्य वालं

पादेन चैकेन फणामुदग्राम्।

हरिस्तदा हन्तुमियेष नागं

स एव संसारमिवाश्रितानाम् ॥ ४.१२२ ॥

स पन्नगीनां प्रणिपातभाजां  
 द्रवीभवन् दीनविलापभेदैः।  
 प्रसादितः प्रादित भर्तृभिक्षां  
 किमस्य नः स्यादपदं दयायाः ॥ ४.१२३ ॥

लोलापतच्चरणलीलाहतिक्षरितहालाहले निजफणे  
 नृत्यन्तमप्रतिघकृत्यं तमप्रतिममत्यन्तचारुवपुषम्।  
 देवादिभिः समयसेवादरत्वरितहेवाकघोषमुखरैः  
 दृष्टावधानमथ तुष्टाव शौरिमहिरिष्टावरोधसहितः ॥ ४.१२४ ॥

हरिचरणसरोजन्यासधन्योत्तमाङ्गः  
 शमितगरुडभीतिः सानुबन्धः स नागः।  
 युगविरतिदशायां योगनिद्रानुरूपां  
 शरणमशरणः सन् प्राप शय्यां तदीयाम् ॥ ४.१२५ ॥

विविधमुनिगणोपजीव्यतीर्था  
 विगमितसर्पगणा परेण पुंसा।  
 अभजत यमुना विशुद्धिमग्र्यां  
 शमितबहिर्मतसम्प्लवा त्रयीव ॥ ४.१२६ ॥

अवधूतभुजङ्गसङ्गदोषा  
 हरिणा सूर्यसुता पवित्रिता च।  
 अपि तत्पदजन्मनः सपत्न्या  
 बहुमन्तव्यतरा भृशं बभूव ॥ ४.१२७ ॥

॥ इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य  
 श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य  
 कृतिषु यादवाभ्युदये माहाकाव्ये  
 चतुर्थः सर्गः ॥